

Sag anlagt den 13. maj 2015 — Novartis mod KHIM — Meda (Zimara)**(Sag T-238/15)**

(2015/C 228/28)

*Stævningen affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Novartis AG (Basel, Schweiz) (ved advokat M. Douglas)*Sagsøgt:* Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Meda AB (Solna, Sverige)**Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret***Ansøger:* Meda AB*Det omtvistede varemærke:* EF-ordmærket »Zimara« — registreringsansøgning nr. 9 782 764*Sagen for Harmoniseringskontoret:* Indsigelsessag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 6. marts 2015 af Femte Appelkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 636/2014-5)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af EF-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 1, litra b).

Sag anlagt den 15. maj 2015 — Klyuyev mod Rådet**(Sag T-244/15)**

(2015/C 228/29)

*Processprog: engelsk***Parter***Sagsøger:* Andriy Klyuyev (Donetsk, Ukraine) (ved solicitor R. Gherson)*Sagsøgt:* Rådet for Den Europæiske Union**Sagsøgerens påstande**

- Rådets afgørelse (FUSP) 2015/364 af 5. marts 2015 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT 2015 L 62, s. 25) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/357 af 5. marts 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (EUT L 62, s. 1) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.

- Subsidiært fastslås det, at artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 (som ændret) og artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 (som ændret) er uanvendelige, fordi de er ulovlige, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Første anbringende om, at Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014, som ændret (»afgørelsen«), er uforenelig med de udtrykkeligt angivne målsætninger med afgørelsen (f.eks. demokrati, retsstatsprincippet og respekt for menneskerettighederne), og ikke stemmer overens med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) principper og målsætninger, jf. artikel 21 i TEU, for så vidt som den pålægger sagsøgeren restriktive foranstaltninger. Afgørelsen opfylder derfor ikke betingelserne for at anvende artikel 29 i TEU. Eftersom afgørelsen var ugyldig, kunne Rådet ikke anvende artikel 215, stk. 2, i TEUF i forbindelse med vedtagelsen af Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014, som ændret (»forordningen«). Nylige begivenheder har gjort det klart, at sagsøgeren ikke vil få en retfærdig, uafhængig eller upartisk behandling af de ukrainske efterforsknings- og retslige myndigheder.
2. Andet anbringende om, at sagsøgeren ikke opfyldte kriterierne for opførelse på listen i bilaget til afgørelsen og forordningen (sammenfattet »de anfægtede foranstaltninger«). På datoen for opførelsen havde de ukrainske myndigheder ikke gjort sagsøgeren til genstand for en staffesag for uretmæssig tilegnelse af offentlige midler eller aktiver eller for embedsmisbrug og derved forårsagede tab for ukrainske offentlige midler eller aktiver.
3. Tredje anbringende om, at Rådet tilsidesatte sagsøgerens ret til forsvar og ret til effektiv domstolsbeskyttelse. Sagsøgeren er ikke blevet fremlagt vægtige, troværdige eller konkrete beviser til støtte for en sag, der kunne berettige, at han blev pålagt restriktive foranstaltninger. Navnlig foreligger der ikke bevis for en omhyggelig og upartisk undersøgelse af, om de påberåbte forhold, der skulle berettige genudpegelsen, er begrundet i lyset af de indsigelser, som sagsøgeren har gjort.
4. Fjerde anbringende om, at Rådet undlod at give sagsøgeren en tilstrækkelig begrundelse for hans opførelse på listen. Begrundelsen er ikke detaljeret og består blot i en generel og stereotyp formulering.
5. Femte anbringende om, at Rådet alvorligt krænkede sagsøgerens grundlæggende ejendomsret og ret til omdømme. De restriktive foranstaltninger var ikke »fastsatte ved lov«. De blev pålagt uden passende beskyttelsesforanstaltninger, der ville gøre det muligt for sagsøgeren på effektiv vis at gøre sine synspunkter gældende over for Rådet. De er ikke begrænsede til nogen specifik ejendom, der efter sigende skulle repræsentere uretmæssig tilegnelse af statsmidler eller endda begrænset til størrelsen af de midler, der angiveligt skulle være uretmæssigt tilegnet. De er blevet betragtet som en indikator for skyld, der har ført til negative søgsmål ved andre retsinstanser.
6. Sjette anbringende om, at Rådet har lagt materielt urigtige faktiske omstændigheder til grund. Påstanden om, at de ukrainske myndigheder har gjort sagsøgeren til genstand for en staffesag for uretmæssig tilegnelse af offentlige midler eller aktiver eller for embedsmisbrug, der skulle have forårsaget tab af ukrainske offentlige midler eller aktiver, eller at han sandsynligvis er skyldig i heri, er påviselig falsk.
7. Syvende anbringende, der gøres gældende til støtte for, at der fastslås ulovlighed, om, at såfremt artikel 1, stk. 1, i afgørelsen og artikel 3, stk. 1, i forordningen skal fortolkes således, at de omfatter a) enhver undersøgelse foretaget af de ukrainske myndigheder, uanset om den understøttes, kontrolleres, eller der føres tilsyn med den af en retsafgørelse eller en retslig procedure og/eller b) ethvert tilfælde, hvor en »indehaver af offentligt hverv [...] misbruge[r] offentligt embede med henblik på at skaffe sig selv eller en tredjemand en uberettiget fordel«, uanset om der er nedlagt påstand om uretmæssig tilegnelse af statsmidler, ville udpegelseskriteriet, henset til det tilfældige omfang og den tilfældige rækkevidde, som denne brede fortolkning ville medføre, mangle det fornødne retsgrundlag og/eller være uforholdsmæssigt i forhold til afgørelsens og forordningens målsætninger. Udpegelseskriteriet ville derfor være ulovligt.